

Arrest

nr. 173 049 van 10 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. A. MOSKOFIDIS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in september 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 juni 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 juni 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd op 11 juli 2016 in het Centrum voor Illegalen te Vottem gehoord.

1.3. Op 19 juli 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd hem op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mandi Bahauddin, Punjab. U behoort tot de jat kaste, subkaste warraich, en bent een soennitisch moslim. Volgens uw verklaringen heeft u van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Pakistan in Mandi Bahauddin gewoond. U bent ongeschoold en werkte in Pakistan soms als landbouwer, soms in de bouw. Toen u 14 of 15 jaar oud was, ging u werken in een spinnerij in Faisalabad (Punjab) en verbleef daar gedurende 8 of 9 jaar. U keerde van daaruit nog geregeld terug naar uw geboortedorp. Uw familie zou sinds 2006 een grondconflict hebben met A.(...)A.(...), een dorpsgenoot die na een verblijf in het buitenland rijk zou zijn teruggekeerd en zijn oog had laten vallen op één van jullie gronden. Hij zou deze grond door omkoping op zijn naam hebben laten zetten. Uw oom zou verhaal zijn gaan halen bij de man, maar daarop door uw rivaal en enkele kompanen vermoord zijn. Zelf zou u ook enkele keren door hen geslagen zijn. A.(...)A.(...) zou voor de moord op uw oom veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf. Hij zou na enkele maanden echter, alweer door omkoping, vrij gekomen zijn. Daarop zou hij ook u bedreigd hebben, reden waarom u besliste uw land te verlaten.

In juli 2008 zou u Pakistan op illegale wijze verlaten hebben. Over land zou u, via Iran en Turkije, naar Griekenland gereisd zijn. Daar werkte u een kleine vier jaar in de landbouw. Omdat u zich ook in Griekenland bedreigd voelde door uw tegenstander, besloot u in april of mei 2012 verder te reizen. U vloog met een vals paspoort naar Barcelona (Spanje) en reisde van daaruit verder over land, via Frankrijk, naar België. U kwam ongeveer in september 2012 in België aan. In het voorjaar van 2016 zou ook uw moeder door de kompanen van A.(...)A.(...) vermoord zijn.

Op 4 juni 2016 werd u door de Belgische autoriteiten aangetroffen in illegaal verblijf op het Belgische grondgebied bevond. U werd overgebracht naar het gesloten centrum van Vottem. Op 6 juni 2016 diende u er een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: zes kopies van foto's, van het lijk van uw moeder, het lijk van uw oom en uw verwoeste huis.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst zijn de feiten waarnaar u verwijst het resultaat van een louter gemeenrechtelijk conflict en zijn er geen indicaties dat er in uw hoofde een gegronde vrees bestaat voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald werd door de Vluchtelingenconventie van 1951. Een grondconflict dat ontstaan is tussen u en een dorpsgenoot van u heeft geen uitstaans met één van bovenvermelde criteria van het Vluchtelingenverdrag Vluchtelingenconventie.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. U geeft aan dat het grondconflict met uw dorpsgenoot de enige reden zou zijn waarom u niet terug kan keren naar Pakistan, maar ook aan dit probleem/risico kan allerminst geloof worden gehecht en wel om volgende redenen.

Ten eerste is er de vraag naar uw identiteit. U legde geen enkel document voor ter ondersteuning van uw identiteit, zodat deze niet ontegensprekelijk vaststaat. Nochtans vormt het bewijs van identiteit een belangrijk element in elk soort procedure, dus ook in de asielprocedure. **Bovendien** bevindt u zich al acht jaar in Europa, waardoor u alle tijd had om uw identiteitsdocumenten en andere bewijsstukken te regelen. U liet **ook** optekenen in Griekenland de Pakistaanse ambassade te hebben gecontacteerd (zie

CGVS, p.5). Men kan er veilig vanuit gaan dat men u ook daar aan documenten zou kunnen hebben helpen. Dat u deze niet voorlegt wijst dan ook op een gebrek aan medewerking. U gaf daarvoor de stereotiepe en weinig overtuigende uitleg als zou u uw identiteitskaart en paspoort aan de smokkelaar hebben afgegeven. Het is echter helemaal niet aannemelijk dat u illegaal en met behulp van een smokkelaar uw land zo hebben verlaten. U gaf immers aan dat u helemaal geen vrees koesterde ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten. Dat u dan ook op illegale wijze, met behulp van een smokkelaar en tegen een bijzonder hoge kostprijs Pakistan zou verlaten hebben, terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om met uw eigen paspoort en op legale wijze het land te verlaten, is allerm minst aannemelijk. De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw gebrek aan identiteitsdocumenten wordt **verder** bevestigd door de vaststelling dat u ook over het document dat u zou gebruikt hebben bij uw verdere reis, met name de vlucht van Griekenland naar Spanje, uiteenlopende verklaringen aflegde. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wist u niet meer welke naam er op het valse paspoort vermeld stond (DVZ Verklaring, pt.30), tijdens het gehoor op het CGVS, nauwelijks twee weken later, wist u die dan plots weer wel. Uw uitleg daarvoor, dat u dat de naam ook eerder had vermeld, maar de tolk het niet nodig achtte (zie CGVS, p.9), overtuigt allerm minst. Het lijkt er dan ook sterk op dat u probeert om uw identiteitsdocumenten achterwege te houden, mogelijks daar de inhoud niet strookt met uw verklaringen.

Ten tweede kon u ook andere elementen van uw asielrelaas niet staven met de nodige bewijsstukken, wat rederlijkwijs nochtans wel verwacht mag worden. **Zo** verklaarde u dat het conflict tussen uw dorpsgenoot en u om land draaide, maar u legde geen enkel bewijs voor over dit stuk grond. Nochtans zou uw oom volgens uw verklaringen daarvan een dossier hebben bijgehouden, dat zich sinds zijn overlijden bij u thuis zou bevinden. Dat u dat dossier niet zou hebben meegenomen (zie CGVS, p.12), komt niet aannemelijk over. Temeer gezien de ernst van de door u aangehaalde problemen, net omwille van deze grond. U werd ook na het gehoor op het CGVS de tijd geboden documenten voor te leggen, maar liet na dit te doen. **Verder** legde u ook geen enkel begin van bewijs neer van de zaak die u tegen uw tegenstander zou hebben ingediend. Nochtans zou u zelf met uw moeder die klacht hebben ingediend (zie CGVS, p.14). Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u (op zijn minst kopie) van deze klacht zou moeten hebben, of documenten over het verdere verloop van de procedure (zoals van de zittingen of het vonnis), maar ook hier blijft u in gebreke. Wat meer is, u weet zelfs niet of u thuis dergelijke documenten heeft liggen (zie CGVS, p.14). **Voorts** verklaarde u ook dat uw oom en moeder in het dispuut vermoord werden, maar kon geen overlijdensattesten neerleggen. U legde evenmin een krantenartikel neer over deze feiten, waarvan toch kan verwacht worden dat ze enige ruchtbaarheid zouden krijgen in uw dorpsgemeenschap. Zelf zou u ook aangevallen zijn en daarvoor behandeld zijn, maar ook daarvan legde u geen enkel begin van bewijs neer.

Wel legde u zes kopies van foto's neer van het lijk van uw moeder, het lijk van uw oom en uw verwoeste huis. Deze vermogen echter op geen enkele wijze de appreciatie van uw asielrelaas om te buigen. Vooreerst hebben documenten pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige, precieze, en coherente verklaringen, quod non (zie verder). Verder betreft het hier slechts kopijen, zodat ze op zich al weinig bewijswaarde hebben. Voorts wijst het CGVS erop dat vervalste documenten in Pakistan schering en inslag zijn. Verder geven deze foto's geen enkel uitsluitel over de personen zelf, noch over het tijdstip, de plaats of de omstandigheden waarin deze genomen werden. Bovendien is op de foto's van het lijk van uw moeder en dat van uw oom ook helemaal niet duidelijk te zien dat het ook effectief om een lijk gaat.

Ten derde dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag laattijdig is, hetgeen in ernstige mate de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door u ingeroepen problemen ondermijnt. Hoewel u liet optekenen al in de loop van 2012 in België te zijn aangekomen, heeft u pas op 6 juni 2016 een asielaanvraag ingediend. En dit nadat u eerst was opgepakt door de politie en vervolgens werd overgebracht naar een Centrum voor Illegalen. Uw uitleg hiervoor, dat u slecht geadviseerd werd door landgenoten van u (zie CGVS, p.4), is gezien de ernst van de door u ingeroepen problemen niet afdoende. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die bescherming van de Conventie van Genève inroept, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het asielland een asielaanvraag indient. Dat u **bovendien** aangaf langs tal van Europese landen (zoals Spanje en Frankrijk) te zijn gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, relateert verder uw nood aan internationale bescherming.

Ten vierde is het op zich al zeer weinig aannemelijk dat de beweerde dader van de feiten u nog jarenlang zou hebben bedreigd en ook aangevallen, hoewel hij volgens uw verklaringen de grond

officieel in zijn bezit zou hebben. Dat hij u dan ook nog in Griekenland zou komen zoeken, of uw moeder zou (laten) vermoorden, komt dan ook niet aannemelijk over. Temeer hij volgens uw verklaringen eerder een gevangenisstraf zou hebben gekregen voor de moord op uw oom. U had daarvoor ook geen enkele verklaring, noch bleek u enige ernstige poging ondernomen te hebben om hierover meer te weten te komen (zie CGVS, p.16). Dat u dan **bovendien** aangaf zelf nog maandenlang na de vrijlating van uw tegenstander te hebben verbleven in uw regio, Faisalabad en Lahore, en van daaruit zou zijn teruggekeerd naar uw geboortedorp (zie CGVS, p.8), ondermijnt verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de beweerde problemen.

Ten vijfde wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u over enkele essentiële elementen in uw verhaal uiteenlopende en opmerkelijke verklaringen aflegde. **Zo** legde u uiteenlopende verklaringen af over het tijdstip van enkele cruciale gebeurtenissen in uw relaas. U had op de vragenlijst van het CGVS immers laten optekenen dat uw oom vermoord zou zijn in het jaar 2007, preciezer in de tijd wist u zijn dood niet te plaatsen (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u dan plots weer aan dat hij vermoord werd in de negende of tiende maand van 2006 (zie CGVS, p.13). U werd hierop gewezen, maar kwam niet verder dan het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen (zie CGVS, p.17). **Daarnaast** liet u voor het CGVS ook optekenen dat u ooit eens werd tegengehouden en geslagen door A.(...)A.(...) en twee kompanen, nadat hij was vrijgekomen (zie CGVS, p.15). Ook op de vragenlijst van het CGVS had u aangegeven dat u een keer door hem tegengehouden en geslagen werd. U verklaarde daar echter dat hij daarbij vergezeld zou geweest zijn van drie kompanen. U plaatste dit incident bovendien in uw chronologie nog voor de moord op uw oom en de opsluiting van uw tegenstander (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Gewezen op deze uiteenlopende verklaringen, gaf u plots aan dat er eigenlijk drie tot vier van dergelijke aanvallen zouden geweest zijn (zie CGVS, p.15). Het louter aanpassen van uw verklaringen is uiteraard helemaal niet afdoende, temeer gezien u eerder geen enkele andere aanval vermeldde.

Verder verklaarde u dat het probleem begonnen zou zijn doordat uw tegenstander jullie grond op zijn naam had laten zetten. De lokale beampte ('patwari') zou zich daarbij hebben laten omkopen. U en uw oom zouden verschillende keren deze man hebben opgezocht. Opmerkelijk genoeg bleek u de volledige naam van deze persoon, die een cruciale rol in uw verhaal speelt, niet te kennen (zie CGVS, p.16). **Voorts** gaf u aan dat deze man had aangeboden dat u de grond zelf opnieuw op uw naam kon zetten door middel van betaling van 100.000 roepies. Jullie zouden dit echter niet hebben kunnen betalen (zie CGVS, p.13). Dat u dan wel 1.100.000 roepies voor uw illegale vertrek zou hebben neergeteld, bevestigt verder dat u niet de ware toedracht omtrent uw vertrek uit Pakistan onthult.

Ten zesde moet worden opgemerkt dat -in de hypothese dat er nog enigszins geloof kan worden gehecht aan uw lokale problemen in Pakistan, quod non- u nog steeds elders in Pakistan kunt wonen. U verklaarde immers dat u gedurende lange tijd in Faisalabad heeft gewerkt en gewoond. Bovendien heeft u nog een broer die in Lahore woont.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier

om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept werd toegevoegd aan het administratieve dossier (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van "de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout" en van "art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951", volhardt verzoeker dat hij in Pakistan opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en herhaalt de door hem beweerde problemen met A.A. naar aanleiding van het grondconflict. Hij is van oordeel dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ten onrechte in twijfel worden getrokken en voert vooreerst aan dat het CGVS zijn problemen ten onrechte geringschat heeft en dat het CGVS selectief tewerk is gegaan, enkel maar in het nadeel van verzoeker. Voorts duidt luidens verzoeker het CGVS hem ten onrechte ten kwade dat hij geen identiteitspapieren wist voor te leggen. Hij legt uit dat hij in Griekeland wel degelijk naar de Pakistaanse ambassade was gegaan om er een paspoort aan te vragen, maar er te horen kreeg dat hij eerst een 'attest van verlies' van zijn vorig paspoort (op te vragen bij de lokale politie) zou moeten voorleggen alvorens men hem ging verder helpen. Hij vervolgt dat gezien hij illegaal in Griekenland verbleef, hij niet naar de Griekse politie durfde te stappen voor een dergelijk attest uit vrees te worden opgesloten en gerepatrieerd. Verder haalt verzoeker aan dat hij momenteel bezig is om via contacten in Pakistan bijkomende schriftelijke bewijzen te verzamelen die aantonen dat hij wel degelijk het slachtoffer is geweest van doodsbedreigingen als gevolg van het aanslepend grondconflict met A.A.. In het gesloten centrum te Vottem heeft hij daar vooralsnog onvoldoende tijd en middelen gehad om de nodige contacten te leggen met zijn herkomstland en de bewijzen met betrekking tot het grondconflict voor te leggen. Voorts is verzoeker het niet eens met het standpunt van het CGVS waar deze laatste de oprechtheid van zijn verklaringen in vraag stelt om reden dat deze tegenstrijdigheden zouden bevatten. Het CGVS zou onvoldoende rekening hebben gehouden met het tijdsverloop van meer dan acht jaar tussen de gebeurtenissen in Pakistan enerzijds en zijn gehoor door het CGVS anderzijds, met de

traumatische ervaringen die verzoeker had opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen in Pakistan en zijn jarenlange rondlopen en met mogelijke misverstanden tijdens zijn opeenvolgende gehoren, eerst voor DVZ waar hij te horen kreeg dat hij heel kort moest zijn in zijn antwoorden, en daarna op het CGVS alwaar hij meer in detail zou kunnen treden. Verder verwijt het CGVS volgens verzoeker hem ten onrechte dat hij aan de patwari geen 100.000 roepies kon betalen om de landbouwgrond terug op zijn naam te laten zetten, maar wel 1.100.000 roepies kon betalen voor zijn vertrek uit Pakistan. Hij stelt dat het voor hem immers duidelijk was dat de lokale patwari onder één hoedje speelde met A.A.. Zo vraagt de patwari vandaag 100.000 roepies, maar morgen kan diezelfde patwari op vraag van A.A. plots een bijkomend en absurd bedrag vragen. Vervolgens geeft verzoeker te kennen dat ook de argumenten waarop het CGVS zich baseert om hem de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, niet overtuigend zijn. Voor hem persoonlijk zal een terugkeer naar zijn regio in Pakistan na een afwezigheid in het buitenland van meer dan acht jaar op zich een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien. Om al de hierboven aangehaalde redenen vraagt verzoeker de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen en hem het vluchtelingenstatuut toe te kennen, minstens hem het subsidiair beschermingsstatuut te verlenen. In ondergeschikte orde vraagt hij het rechtsplegingsdossier terug over te maken aan het CGVS voor bijkomend onderzoek.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij een aanvullende nota neer met daarbij vier nieuwe stukken: (i) "afstand klacht door de echtgenote van verzoeker", (ii) de "klacht ingediend door verzoeker", (iii) "registratie eigendommen dd. 2006", en (iv) registratie eigendommen 2004.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat de door hem aangevoerde problemen met A.A. als gevolg van een grondconflict van louter gemeenrechtelijke aard zijn die niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en omdat aan deze voorgehouden problemen geen geloof kan gehecht worden gelet op het gebrek aan enige bewijsstukken ter staving van zijn identiteit en voorgehouden problemen, zijn laattijdig ingediende asielaanvraag, en zijn uiteenlopende en ongeloofwaardige verklaringen. Tevens wordt geoordeeld dat verzoeker nog steeds elders in Pakistan kan wonen. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet concludeert de commissaris-generaal dat burgers in de provincie Punjab actueel geen reëel risico lopen op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 juli 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt die de motieven van de bestreden beslissing verklaren of weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij evenwel de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontkracht en zijn beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag, te ontcrachten.

2.4.2. Zo voert verzoeker ter vergoelijking voor het ontbreken van enige identiteitsdocumenten aan dat hij uit vrees om opgepakt te worden door de Griekse politie en te worden gerepatrieerd, niet verder gekeken heeft om zijn identiteitsdocumenten te regelen. Verzoeker weet geenszins te overtuigen en biedt geen verschoning voor het ontbreken van enig begin van bewijs ter ondersteuning van zijn identiteit. De Raad benadrukt dat de identiteit een belangrijk element is in iedere procedure en verzoeker in dit verband alle stukken waarover hij kan beschikken of zou kunnen beschikken moet voorleggen.

De Raad onderstreept dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot het asielaanvraag (RvS 25 september 2006, nr. 162.658). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, bevindt verzoeker zich al acht jaar in Europa en gaf hij aan langs tal van Europese landen (zoals Spanje en Frankrijk) te zijn gepasseerd waardoor hij tal van mogelijkheden én tijd had om reeds asiel aan te vragen en zijn identiteitsdocumenten en andere bewijsstukken te regelen.

Dat hij in het gesloten repatriëringscentrum in Vottem onvoldoende tijd en middelen heeft gehad om de nodige contacten te leggen met zijn herkomstland en de bewijzen met betrekking tot het grondconflict voor te leggen, kan verzoeker dan ook niet dienstig aanvoeren. Het gegeven dat hij heeft nagelaten in andere Europese landen asiel aan te vragen en pas vier jaar na aankomst in België, en dan nog pas nadat hij eerste werd opgepakt door de politie, hier asiel heeft aangevraagd, vormt een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland en deze ook opvolgt. Verzoekers gedrag en laattijdige asielaanvraag stemmen dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.4.3. Daarenboven heeft verzoeker dermate uiteenlopende en opmerkelijke verklaringen afgelegd over de door hem aangevoerde asielmotieven, waardoor verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn aanvraag. Zo motiveert de bestreden beslissing correct als volgt: *“U had op de vragenlijst van het CGVS immers laten optekenen dat uw oom vermoord zou zijn in het jaar 2007, preciezer in de tijd wist u zijn dood niet te plaatsen (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u dan plots weer aan dat hij vermoord werd in de negende of tiende maand van 2006 (zie CGVS, p.13). U werd hierop gewezen, maar kwam niet verder dan het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen (zie CGVS, p.17). **Daarnaast** liet u voor het CGVS ook optekenen dat u ooit eens werd tegengehouden en geslagen door A.(...)A.(...) en twee kompanen, nadat hij was vrijgekomen (zie CGVS, p.15). Ook op de vragenlijst van het CGVS had u aangegeven dat u een keer door hem tegengehouden en geslagen werd. U verklaarde daar echter dat hij daarbij vergezeld zou geweest zijn van drie kompanen. U plaatste dit incident bovendien in uw chronologie nog voor de moord op uw oom en de opsluiting van uw tegenstander (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Gewezen op deze uiteenlopende verklaringen, gaf u plots aan dat er eigenlijk drie tot vier van dergelijke aanvallen zouden geweest zijn (zie CGVS, p.15). Het louter aanpassen van uw verklaringen is uiteraard helemaal niet afdoende, temeer gezien u eerder geen enkele andere aanval vermeldde.*

Verder verklaarde u dat het probleem begonnen zou zijn doordat uw tegenstander jullie grond op zijn naam had laten zetten. De lokale beampte (‘patwari’) zou zich daarbij hebben laten omkopen. U en uw oom zouden verschillende keren deze man hebben opgezocht. Opmerkelijk genoeg bleek u de volledige

naam van deze persoon, die een cruciale rol in uw verhaal speelt, niet te kennen (zie CGVS, p.16). Voorts gaf u aan dat deze man had aangeboden dat u de grond zelf opnieuw op uw naam kon zetten door middel van betaling van 100.000 roepies. Jullie zouden dit echter niet hebben kunnen betalen (zie CGVS, p.13). Dat u dan wel 1.100.000 roepies voor uw illegale vertrek zou hebben neergeteld, bevestigt verder dat u niet de ware toedracht omtrent uw vertrek uit Pakistan onthult.”

In de mate verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wijt aan het lange tijdsverloop en traumatische ervaringen, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, indien de gebeurtenissen op enige waarheid berusten.

Verder stelt verzoeker zeer in het algemeen en onder verwijzing naar het korte gehoor bij de DVZ, dat het CGVS nagelaten heeft rekening te houden met mogelijke misverstanden tijdens zijn opeenvolgende gehoren. Verzoeker geeft echter niet aan welke invloed dit zou hebben gehad op de vastgestelde tegenstrijdigheden en op de uiteindelijke besluitvorming. De Raad wijst erop dat als verzoeker van mening is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit echter nagelaten. Verzoeker maakt pas in het verzoekschrift voor het eerst een opmerking over het verloop van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wezenlijke elementen van zijn relaas. De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt hiertoe geen verschoning.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het uiten van loutere *post-factum* verklaringen en ongefundeerde kritiek aan het adres van de commissaris-generaal, zonder evenwel concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

2.4.4. Gelet op voorgaande bevindingen, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze stelt dat geen geloof gehecht kan worden aan het beweerde grondconflict en de daaruit volgende problemen met zijn dorpsgenoot A.A..

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas finaal ondergraven door de door hem ingediende stukken ter terechtzitting. Wat stuk 1 betreft kan vooreerst vastgesteld worden, en daargelaten het feit dat het enkel een (foto/fax)kopie betreft, dat eender wie eender wanneer dergelijke verklaring kan neerschrijven/typen. De zogenaamde politieagent schrijft bovendien een verklaring neer waarin een klacht wordt ingetrokken van een dame wiens naam hij niet vermeldt, in een zaak die niet wordt vermeld, en het gaat over een echtgenoot wiens naam evenmin wordt vermeld. Aan dergelijk “document” kan bezwaarlijk objectieve bewijswaarde worden toegekend. Stuk 2 zou dan weer de klacht zijn die verzoeker in 2006 heeft neergelegd. Echter, de klacht wordt blijkens het stuk ingediend door een zekere I.A., wat niet overeenkomt met de naam van verzoeker. Daarmee geconfronteerd ter terechtzitting stelt verzoeker dat zijn echtgenote dit document van de politie heeft gekregen, als de klacht die hij destijds indiende. Voorts kan worden vastgesteld dat de zogenaamde klacht een bedrag vermeldt 5.000 roepies die verzoeker moest betalen aan de patwari, terwijl hij tijdens de verklaring bij het CGVS sprak van een bedrag van 100.000 roepies die hij moest betalen om het land opnieuw op zijn naam te krijgen. Ook deze “klacht” betreft een document dat door eender wie kan zijn geschreven. De klacht is immers getypt op een wit blad papier met daarop een paar gegevens, waaronder een nummer en de naam van een politiestation, een naam en iets dat moet doorgaan voor een (onleesbare)stempel. Het zogenaamde politiedocument bevat geen enkel officiële logo. Ook aan dit document kan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde worden toegekend. De documenten die de registratie van de grond moet voorstellen, zijn niet vertaald zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze documenten. Bovendien worden ook hier enkel foto/fax kopieën ingediend die geen enkele garantie bieden wat betreft authenticiteit aangezien deze gemakkelijk gemanipuleerd kunnen zijn. Volledigheidshalve moet dienaangaande nog worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel begin van (officieel) bewijs indient met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit zodat niet kan worden nagegaan (na een eventuele vertaling) of het wel documenten zijn die betrekking hebben op verzoeker. Verzoeker kan ter terechtzitting niet volhouden dat hij een begin van bewijs indient van het relaas dat hij heeft opgedist.

Derhalve maakt verzoeker zijn problemen met A.A. in Pakistan en in Griekenland niet aannemelijk.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*.

2.6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, ofschoon uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat de situatie in de provincie Punjab verontrustend en zorgwekkend is, kan hieruit geenszins blijken dat het geweld in Punjab actueel de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal, noch de Raad ontkent dat er geweld plaatsvindt in Pakistan en dat het gros van dit geweld kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etnopolitiek geweld en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

De commissaris-generaal besluit dan ook correct dat hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het gesloten Centrum te Vottem werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij in aanwezigheid van een tolk en zijn advocaat de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS